

ἀλαλάζω Ἡπ. Πελοπν. (Λακων.) ᾽λαλάζω Ἰων. (Κρήν.) Κύθν. Χίος κ. ἄ. ᾽λαλάσσω Χίος

Τὸ ἀρχ. ἀ λ α λ ᾶ ζ ω.

1) Φωνάζω, συνήθως ἐν τῇ ὥς φρ. χρησιμοποιουμένη γραφικῇ ῥήσει «ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ πᾶσα ἡ γῆ» Ἡπ., «ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ» Λακων., ἣτις ἐλήφθη ἐκ τῆς Π.Δ. (Ψαλμ. 99,1) καὶ λέγεται ἐπὶ μεγάλου θορύβου καὶ ταραχῆς ἔνεκα χαρᾶς ἢ δυστυχήματος: Γῖθ' *κι τοῦ ἀλαλάξατε τῷ Κυρίῳ!* Ἡπ. 2) Χαίρω καθ' ὑπερβολήν, σκιρτῶ ἐκ χαρᾶς Ἰων. (Κρήν.) Κύθν.: *Ὅταν σὲ δῶ, ᾽λαλάζω Κρήν.* Λάλαξεν ἡ καρδιά μου Κύθν. Συνών. λ α χ τ α ρ ῶ. 3) Κινοῦμαι, σείομαι (ἐκ μεταφ. τῶν βιαίων κινήσεων τοῦ ὑπερβολικῶς χαίροντος) Χίος: *Φύλλο δὲ ᾽λαλάζει ἢ φύλλο δὲ ᾽λαλάσσει* (ἐπὶ ἄκρας νηνεμίας).

ἀλαλάδευτος ἐπίθ. Πόντ. (Κερασ. Τραπ. Χαλδ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ- καὶ τοῦ ἐπιθ. * λ α λ α δ ε υ τ ὸ ς < λ α λ α δ ε ύ ω.

Ὁ μὴ τυχὼν περιποιήσεων καὶ θωπειῶν, συνήθως ἐπὶ παιδιῶν ἐνθ' ἄν.: *Τ' ἔταν τ' ἀνέψ' ν' ἀτ'ς λαλαδεύ' καὶ τ' ἄλλο ἔσ' ἀ λαλαδέυτον* (τὸν ἕνα ἀνεψιὸν τῆς περιποιεῖται καὶ τὸν ἄλλον τὸν ἔχει ἀπεριποιήτον. ἔσ' ἀ ἐκ τοῦ ἔχει ἀ) Χαλδ.

ἀλάλητος ἐπίθ. Ἄνδρ. Κρήτ. Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσιοχ. Κορινθ. Λακων. Λάστ. Μεσσ. Τρίκκ.) Χίος κ. ἄ. — (Νουμᾶς 129,3) ἀλάλητος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἀλάλ'τους Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) Μακεδ. Στερελλ. (Εὐρυταν. κ. ἄ.) ἀνάλατους Ἡπ. ἀλάλ'γους Στερελλ. (Αἰτωλ.) ἀλάλ'τους Θράκ.

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἀ λ ᾶ λ η τ ο ς = ὁ μὴ λεγόμενος ἢ ὁ μὴ ἀκούμενος, ἀνέκφραστος. Πβ. Κ.Δ. (Παύλ. Ρωμ. 8,26) «στεναγμοῖς ἀλαλήτοις». Ὁ τύπ. ἀ ν ᾶ λ α τ ο υ ς ἐκ τοῦ διαμέσου ἀμαρτ. ἀ ν ᾶ λ η τ ο ς κατ' ἄνομ. γεννηθέντος, δι' ὃ πβ. ἀ λ α λ α γ μ ὸ ς. Τὸ ἀ λ ᾶ λ' γ ο υ ς κατὰ τὰ εἰς -ι γ ο ς ἐκ τῶν εἰς -ί ζ ω ρ. παραγόμενα.

Α) Παθ. 1) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ λαληθῇ, νὰ λεχθῇ, ἄρρητος, ἀνήκουστος Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.): Φρ. *Φώναξι τ' ἀλάλ'τα* (ὑβρισεν σκαιῶς) Ἡπ. β) Ὁ μὴ ἀναγνωσθεὶς, ἐπὶ ἐπιστολῆς Μακεδ. 2) Ὁ μὴ κινούμενος πρὸς τὰ ἐμπρός, ὁ μὴ προχωρῶν, ἐπὶ ζῶν ἀτιθᾶσων Κρήτ. Πβ. φρ. λ α λ ῶ τ ᾶ ζ ᾶ (ἐλαύνω τὰ ζῶα) καὶ τὸ ζῶ δὲ λ α λ ε ῖ τ α ῖ (δὲν ὑπακούει εἰς τὰ κελεύσματα, δὲν προχωρεῖ). 3) Ὁ μὴ προσκεκλημένος, ἀπρόσκλητος Πόντ. (Κερασ. Κοτύωρ. Ὁφ. Σάντ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): Ἀλάλετος *'κι πάγω 'ς σὸ γάμον* (ἀπρόσκλητος δὲν πηγαίνω εἰς τὸν γάμον) Κερασ. Ἀλάλετος *ἐπῆε 'ς σὸ τιούν'* (τὸν γάμον) Ὁφ. || Παροιμ. Ἀλάλετον *οκαμνὶν 'κ' ἔσ'* (ὁ ἀπρόσκλητος δὲν ἔχει κάθισμα. Ἐπὶ τῶν ἄνευ προσκλήσεως παρουσιαζομένων εἰς γάμους ἢ ἄλλας συναναστροφάς καὶ διὰ τοῦτο μὴ τυγχάνοντων περιποιήσεως) Τραπ. κ. ἄ. Συνών. ἀ κ ᾶ λ ε σ τ ο ς 2, ἄ κ ρ α χ τ ο ς 2, ἀ π ρ ο σ κ ᾶ λ ε σ τ ο ς.

Β) Ἐνεργ. 1) Ὁ μὴ λαλῶν, ἄφωνος, ἄναυδος Ἡπ. Θράκ. (Ἀδριανούπ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Κορινθ. Λακων. Λάστ. κ. ἄ.): Φρ. *Μῶρ' παλαιοάπλυτη, μῶρ' ἀλάλητη!* (ὑβρις γυναικὸς πρὸς γυναῖκα) Κορινθ. Ἀλάλ'τα *ἀρνίθια, ποῦ θὰ βγῆς;* (δὲν ἐλάλησαν ἀκόμη οἱ πετεινοί, ποῦ θὰ ἐξέλθῃς; ἦτοι μὴ ἐξέλθῃς τῆς οἰκίας προτοῦ φωνάζῃ ὁ πετεινός, διότι διατρέχεις κίνδυνον ἐκ μέρους τῶν ἐξωτικῶν) Θράκ. Πβ. ἄ κ ρ α χ τ α. 2) Ὁ μικρὸς τὴν ἡλικίαν, ἐπὶ νεοσσῶν, τῶν ὁποίων δὲν ἠκούσθη τὸ λάλημα, ἡ φωνὴ Ἄνδρ. Ἡπ.

Πελοπν. (Καλάβρυτ. Κλουτσιοχ. Κορινθ. Λακων. Λάστ. Μεσσ. Τρίκκ.) Πόντ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος κ. ἄ. — (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.): *Τὰ πουλλὰ εἰν' ἀλάλητα ἀκόμη* Ἄνδρ. Ἀλάλητο *πετεινάρι* Μεσσ. Ἀλάλητο *πουλλὶ* Καλάβρυτ. Κορινθ. Τρίκκ. κ. ἄ.: *Ἐνα ζευγάρι πετεινὸς ἀλάλητους* (Νουμᾶς ἐνθ' ἄν.) || Φρ. *Εἶνι π'λλὶ ἀλάλ' του ἀκόμα* (ἐπὶ παιδίου μικροῦ στερουμένου γνώσεων) Ἡπ. || Γνωμ. Ἀλάλητο *πουλλὶ δὲν τρώνε* (διότι ἀμαρτάνει ὁ τρώγων νεοσσὸς μὴ λαλήσαντας ἀκόμη) Πελοπν. *Πρέπ' νὰ 'νι τὰ κοντιόπ'λλα λαλ'μένα, ἀλάλ'γα δὲν τρώουντι* Αἰτωλ. || Ἄσμ.

Ὅπισ', Χάρε μ', ὀπίσ' Χάρε μ', ἐμένα μὴ κομπώνης, ἢ κύρ' Ἐρῇ μ' ἀλάλετος κὶ ἀμίλετον πουλλόπον

Πόντ. Ἀντίθ. λ α λ η μ ἔ ν ο ς (ιδ. λ α λ ῶ). β) Ὁ ἄπειρος τοῦ κόσμου ἔνεκα τῆς ἁώρου ἡλικίας Στερελλ. (Εὐρυταν.): *Πιδὶ ἀλάλ' του.* 3) Ὁ ἐν καταστάσει ἀναισθησίας ἐκ νόσου ἢ ὕπνου διατελῶν Πελοπν. (Λακων.) Συνών. ἄ γ ρ ο ῖ κ η τ ο ς Β 2, ἄ δ ι ᾶ ν ο ῖ ω τ ο ς, ἀ ν α ν ὴ τ ο ς, ἀ ν ὴ τ ο ς, ἄ ν ο ῖ ω σ τ ο ς.

ἀλαλητὸς ὁ, Πελοπν. (Γορτυν.) κ. ἄ. — ΓΣουρῇ Ρωμ. ἀριθμ. 140 ἀλητέ Τσακων. ἀλαλητὸ τό, ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 33 καὶ Μοσκ. 87.

Τὸ ἀρχ. οὐς. ἀ λ α λ η τ ὸ ς. Ἐν τῷ τύπῳ ἀ λ η τ ῆ συνέβη ἀποβολὴ τῆς συλλαβῆς λ α κατ' ἄνομ.

Μέγας θόρυβος, ἀλαλαγμός, κραυγὴ ἐνθ' ἄν.: *Ἀκουες φωνῆς καὶ σφυριξῆς κὶ ἀλαλητὸ καὶ τάραχο μεγάλο* ΚΠασαγιάνν. Μοσκ. ἐνθ' ἄν. *Γενικὸ σούσουρο κὶ ἀλαλητὸ ἀκούσθη* ἀτ' ἄκρη εἰς ἄκρη ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. ἐνθ' ἄν. || Ἄσμ.

Φωνὰ τζαὶ ἀλητέ ἀτῶε, καπνὲ τζαὶ δυσωδία

(φωνὴ καὶ θόρυβος μέγας, καπνὸς καὶ δυσωδία) Τσακων. — Ποιημ.

Δύο κοράκια πλάκωσαν μ' ἀλαλητὸ μεγάλο

ΓΣουρῆς ἐνθ' ἄν.

ἀλαλιά ἡ, ἀλαλία Πόντ. (Οἶν.) ἀλαλιά Ζάκ. Κεφαλλ. Κυκλ. (Θήρ. Σῦρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Κορινθ. Σουδεν. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ. — ΓΒλαχογιάνν. Γῦροι ἀνέμ. 58.

Ἐκ τοῦ ἀρχ. οὐς. ἀ λ α λ ι ᾶ.

1) Τελεία ἄφωνία, ἀπόλυτος σιγὴ Κυκλ. (Θήρ. Σῦρ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Κορινθ. Σουδεν. κ. ἄ.) Πόντ. (Οἶν.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Δὲν ὑπαρχε ἄθρωπος δῶ χάμω, ἀλαλιά!* Σῦρ. || Φρ. *Τὴν ἐρημιὰ μου καὶ τὴν ἀλαλιά μου νὰ σοῦ εἰπῶ!* (τὴν ἀπομόνωσιν καὶ τὴν περὶ ἐμὲ βασιλεύουσιν ἀπόλυτον σιγὴν καὶ δὴ τὴν δυστυχίαν) Κορινθ. || Ἄσμ.

Θὰ οἱ ρουτήσου, γέρον μου, θὰ οἱ πιρικαλέσου,

τίνους εἶν' τ' ἀμπέλ' ποῦ καθαρίζεις, τ' ἀμπέλι ποῦ κλαδεύεις;

— *Τῆς ἱρημιᾶς, τῆς ἀλαλιάς, τοῦ γιοῦ μου τοῦ χαμένου*

(ὁ λέγων ἐννοεῖ ὅτι ἐκ τῆς ἀπωλείας τοῦ υἱοῦ του ἐπῆλθεν εἰς τὴν οἰκογένειαν σιγὴ καὶ ἐρήμωσις) Αἰτωλ.

Τὸ τίνος εἶναι, γέροντα, τ' ἀμπέλι ποῦ κλαδεύεις;

— *Τῆς ἐρημιᾶς, τῆς ἀλαλιάς, τοῦ γιοῦ μου τοῦ Γιαννάκι*

Σουδεν. β) Ζάλη, νάρκωσις Ζάκ. 2) Ἀνοησία, μωρία Κεφαλλ. κ. ἄ.: *Ὅλα τὰ παθαίνει ἀπὸ τὴν ἀλαλιά του* Κεφαλλ. *Αὐτὸ ποῦ μᾶς λές εἶναι ἀλαλιά αὐτόθι.* Ἡ πεταλούδα μὲ τὴν ἀλαλιά της τὰ 'χει καὶ θυμῶναι ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν.

ἀλαλιάζω σύνθηθ. ἀλαλιάζου βόρ. ιδιῶμ. ἀλαλιάζω Κρήτ. (Βάμ. κ. ἄ.) Μέσ. ἀλαλιάζομαι Ἰων. (Σμύρ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαλος σχηματισθὲν κατ' ἀναλογ. τῶν ἄλλων εἰς -ιάζω ληγόντων καὶ νόσον ἢ πάθησιν δηλούντων, ὡς παθιάζω, χτικιάζω, ψειριάζω κττ.

1) Ἀμτβ. περιπίπτω εἰς ζάλην ἢ ἀναισθησίαν διὰ τραῦμα, νόσον, δαρμόν κττ. Ζάκ. Ἡπ. Κεφαλλ. Πελοπν. Ἀρκαδ. Καλάβρυτ. Λάστ. κ. ἄ.) Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ. ἄ.: *Μὲ τὴν ξυλῆα πῶφαγε 'ς τὸ κεφάλι ἀλάλιασε Κεφαλλ. 'Αλάλιασα 'π' τ'ν ἀρρώστια Αἰτωλ. Θὰ σὶ κάμου ν' ἀλαλιάς 'ς τ'ς δ'λειῆς αὐτόθ. Εἶναι ἀλαλιασμένος καὶ δὲν ξεχωρίζει πρόσωπα Κεφαλλ. || Φρ. Νὰ ρ'μάξ' κι ἀλαλιάς!* (ἀρὰ) Αἰτωλ. καὶ μετβ. φέρω τινὰ εἰς κατάστασιν ζάλης καὶ ἀναισθησίας, καθιστῶ τινὰ ἀνίκανον νὰ ἀντιλαμβάνεται τὰ περὶ αὐτὸν συμβαίνοντα Ἀνδρ. Ζάκ. Κεφαλλ. Κρήτ. (Βάμ. κ. ἄ.) Πελοπν. (Αἰγ. Ἀρκαδ. Βασαρ. Βούρβουρ. Γορτυν. Δημητσάν. Καλάβρυτ. Κορινθ. Λακων. Λάστ. Τρίκκ.) Σάμ. Στερελλ. (Αἰτωλ.) Χίος κ. ἄ.: *Μ' ἀλάλιασαν μὲ τοῖς φωνῆς τους Βούρβουρ. Τὸν ἀλάλιασαν ἀπὸ τὸ ξύλο Κρήτ. Μ' ἀλάγιασε 'ς τὸ ξύλο Βάμ. Τὸν ἀλάλιασε 'ς τὸ ξύλο Αἰγ. Βασαρ. Κορινθ. Τρίκκ. κ. ἄ. Τοῦ 'δωκα, τοῦ 'δωκα, ὡς ποῦ τὸν ἀλάλιασα (τὸν ἔδειρα μέχρι ἀναισθησίας) Ἀνδρ. Τὸ κρασί τὸν ἀλάλιασε καὶ δὲ δορεῖ νὰ μιλῇ Κεφαλλ. Εἴμ' ἀλαλιασμένος Ἀρκαδ. 2) Ἀμτβ. καταλαμβάνομαι ὑπὸ ἐκπλήξεως καὶ ἀμηχανίας, θαμβώνομαι Ἀνδρ. Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.) Θήρ. Ἰων. (Σμύρν.) Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ. Γορτυν. Πάτρ.) Σάμ. κ. ἄ. —ΚΚρυστάλλ. Ἔργα 2,150 ΚΠασαγιάνν. Παραμύθ. 73: *Ἀλάλιασε μὲ τὰ πλούτη του Κεφαλλ. Ἠλάλιασε ἀπὸ τὴ χαρά του Θήρ. Τὸν εἶδα πολὺ ἀλαλιασμένον Κεφαλλ. Ἐμεινε δλόρθος κ' ἔχασκε σὰν ἀλαλιασμένος ΚΚρυστάλλ. ἔνθ' ἄν. Ὁ καπετάνιος ἔμειν' ἀλαλιασμένος 'ς τὸν τόπο του, καταφυγιάστηκε ΚΠασαγιάνν. ἔνθ' ἄν. || Ἄσμ.**

Κόρη μαλαματένια μου | καὶ μαργαριταρένια μου, βγαίνεις τὸ μῆνα μιὰ φορὰ | ποῦ'ναι τὰ λουλούδια τὰ πολλὰ, κάνεις τοὺς νεοὺς καὶ σφάζονται, | τοὺς γέροντες κι ἀλαλιάζονται Σμύρν. Συνών. σαστίζω. Καὶ μετβ. περιάγω τινὰ εἰς σύγχυσιν καὶ ἀμηχανίαν Ἀνδρ. Ζάκ. Κεφαλλ. Πελοπν. (Ἀρκαδ.) Σάμ. κ. ἄ.: *Τὸν ἀλάλιασαν οἱ κουβέδες τους Κεφαλλ. Ὅπως κάνετε δλόγυρά μου θὰ μὲ ἀλαλιάσετε αὐτόθ. Τὸν ἀλάλιασε ὁ θάνατος τῆς κόρης του αὐτόθ. Τὸν ἀλάλιασε ἡ φτώχεια Σάμ. β) Συγχύζομαι, ταράσσομαι Πελοπν. (Μάν.): Ἄσμ.*

Θέ μου, νὰ βρέχη τὴ Λαδρὴ κι ὅλη τὴ νῆα Δευτέρα νὰ μὴν ἀλλάξουν οἱ λυγερὲς κι ἀλαλιαστοῦ οἱ παπᾶδες κι ἀρματωθῇ ἡ λεβεδουριά καὶ πάη 'ς τὴ λιτανεία. Πβ. ἀλαλῶνω, ζαλίζω, σκοτίζω, συχύζω.

ἀλαλισμὸς ὁ, ΕΛυκούδ. ἐν Ἡμερολ. Μ. Ἑλλάδ. (1923) 123.

Ἐκ τοῦ ρ. ἀλαλιάζω.

Κατάπληξις, ἔκστασις τοῦ νοῦ ἐξ ὑπερβολικοῦ τρόμου: *Κι αὐτὸ ποῦ τὸ ἔφηγε ὁ πυρετός... ἐγύριζε τὰ μάτια του σὲ ὅλους... μὲ ἕναν ἀλαλισμὸ τρέλλας. Εἶχε ἀκούσει τὰ γραφτὰ τῆς μοῖρας του.*

ἀλαλοζῶ ἀμάρτ. ἀλαλουζῶ Ἡπ. (Ζαγόρ.) ἀναλουζῶ Ἡπ.

Ἐκ τοῦ ἐπιρρ. ἀλάλα καὶ τοῦ ρ. ζῶ.

Διάγω τὸν βίον ἐν δυστυχίᾳ, κακοδαιμονῶ (διὰ τὴν σημ. πβ. ἀλάλος 3): Φρ. *Ζῆ κι ἀναλουζῇ. Συνών. φρ. ζῇ καὶ ζένεται, ζῇ καὶ ζώνεται, ζῇ καὶ μαυροζῇ.*

ἀλαλόμοιρος ἐπιθ. ἀμάρτ. Θηλ. ἀλαλουμοῖρα Ἡπ. (Ζαγόρ. κ. ἄ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄλαλος καὶ τοῦ οὐσ. μοῖρα.

Ὁ εὐρισκόμενος εἰς τὴν ἐσχάτην δυστυχίαν καὶ ἀθλιότητα: Φρ. *Νὰ γέν' ἀλαλουμοῖρα!* (ἀρὰ) Ζαγόρ. Ἀλαλουμοῖρα, κακουμοῖρα (δυστυχεστάτη) Ἡπ.

ἄλαλος ἐπιθ. κοιν. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.) ἄλαλους βόρ. ἰδιώμ. ἀνάλαλος Πελοπν. (Βαλτέτσ.) Οὐδ. πληθ. ἄλαρα Πόντ. (Κερασ.) ἄλαθρα Πόντ. (Κερασ. Οἶν.) ἄλαρθα Πόντ. (Κερασ.)

Τὸ ἀρχ. ἐπιθ. ἄλαλος = ἄναυδος, ἄφωνος. Περὶ τοῦ τύπ. ἀνάλαλος ἰδ. ἀ- στερητ. 1 δ. Οἱ τύπ. ἄλαρα καὶ ἄλαρθα λεγόμενοι μόνον ἐν ὠρισμέναις φρ. ἔχουν τὸ ρ κατ' ἀνομ., ὁ δὲ δευτέρος καὶ τὸ θ κατ' ἀναλογ. τοῦ δευτέρου μέρους τῆς ἐν ἣ φέρεται φρ. ἄλαθρα μάλαθρα, ἐν τούτῳ δὲ τὸ θ ἐκ παρετυμ. πρὸς τὸ μάραθρο παρὰ τὸ μάραθο. Ἡ δευτέρα λ. μάλαθρα εἶναι αὐτὴ ἡ πρώτη, εἰς ἣν προσετέθη ἀρκτικὸν μ κατ' ἐπίδρασιν τῆς Τουρκικῆς, ἐν ἣ ὁ λέγων περὶ τινος πράγματος μετὰ ἀοριστολογίας τινὸς καὶ περιφρονήσεως ἐπαναλαμβάνει τὴν αὐτὴν λ. μεταβεβλημένην κατὰ τὴν πρώτην συλλαβὴν διὰ τοῦ ἀρκτικοῦ μ, ὡς καὶ ἀπίδια-μαπίδια, πέτρα-μέτρα κττ. Πβ. ΣΨάλην ἐν Ἀθηνᾶ 27 (1915) Λεξικογρ. Ἀρχ. 107 κέξ. Διὰ τὴν αὐτὴν αἰτίαν τίθεται ἐν ἀρχῇ καὶ τὸ π, οὕτω δὲ ἐρμηνεύεται τὸ πάλαλα ἐν ταῖς φρ. ἀλάλα πάλαλα καὶ ἄλαρα πάλαρα (ἰδ. κατωτ.) Πβ. ΙΒαλαβάν. ἐν Ἀρχ. Κορ. 1, μέρ. 3,60.

1) Ὁ ἐστερημένος λαλιᾶς, ἄφωνος, ἄναυδος σύννηθ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Οἶν. Ὁφ. Τραπ. Χαλδ. κ. ἄ.): *Ἐμεινε ἄλαλος ἀπὸ τὸ φόβο του σύννηθ. Ἡ μάννα του τὸν σταυροφίλησε ἀνάλαλη Βαλτέτσ. || Φρ. Ἀπόμεινε ἄλαλος (ἐπὶ τοῦ ἰσχυρῶς ἐξ ἀτυχήματος καταπληττομένου) πολλαχ. Ἀλαλος! ἐπόμεινε (ἐφιμώθη) Ὁφ. Ἐπεσεν ἄλαλος (ἐπὶ τοῦ περιπεσόντος εἰς βαρεῖαν νόσον) Πελοπν. (Λακων.) Τὸ παιδί ἔναι ἄλαλο (εὐρίσκεται ἐν καταστάσει ἀναισθησίας ἐξ ἰσχυροῦ πυρετοῦ) αὐτόθ. Ἡμεινεν βουβὸς κι ἄλαλος (ἐπὶ τοῦ μὴ δυναμένου νὰ ἀπαντήσῃ εἰς σφοδρὰν ἐπίπληξιν) Ἀνδρ. Κούφιος τόπος κι ἄλαλος! (λέγεται ὑπὸ τοῦ ἀπευχομένου κακόν, ὥστε νὰ μὴ τὸ ἀκούσῃ ὁ τόπος, ἐν ᾧ λέγεται, καὶ τὸ λαλήσῃ καὶ τούτου ἕνεκα συμβῇ) Λακων. Ἀλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν! (ἐκ τῆς ἐκκλησιαστικῆς γλώσσης. Ἐπὶ βλασφημῶν) ΙΒενιζέλ. Παροιμ. 353,3. Ἀλαλα τὰ χεῖλη τῶν ἀσεβῶν! (ἐλέγετο ἄλλοτε ὑπὸ τῶν Χριστιανῶν παρωδούντων τὴν Τουρκικὴν φρ. ἀλλάχ ἐκπέρ, ὅταν ἤκουον τὸν μουεζίνην ἐκφωνοῦντα αὐτὴν ἐν δημοσίᾳ προσευχῇ) Κρήτ. Ἀλαλα τὰ χεῖλη! (λέγεται ὑπὸ τοῦ ἐπιβάλλοντος εἰς τοὺς παρόντας ἄκραν σιωπῇ) Ἡπ. Τὸ κρύον καὶ τ' ἄλαλον νὰ γελᾷς! (ἐνν. γέλως, ἥτοι νὰ γελάσῃς τὸν ψυχρὸν καὶ ἄφωνον γέλωτα τοῦ θανάτου, ἥτοι νὰ ἀποθάνῃς! Ἀρὰ προελθοῦσα ἐκ τῆς ἀπατηλῆς ἐντυπώσεως, τὴν ὁποῖαν προξενεῖ ἐνίοτε ἡ μορφὴ τοῦ νεκροῦ φαινομένου ὅτι ὑπομειδιᾷ) Οἶν. || Παροιμ.*

Ἀλαλος κι ἀμήλαλος καὶ γαλενὸν ποτάμιν

(ἐπὶ τοῦ ὀλιγολόγου μὲν καὶ φαινομενικῶς ἡσύχου, ἀλλὰ πονηροῦ καὶ ὑπούλου. ἀμήλαλος=ἀμίλητος, σιωπηλός, γαλενόν=ἡσυχον) Κερασ. || Αἰνιγμ.

Μαῦρος ἄλαλος τὴν γῆν ἀνακατών-νει

τῶν τῆς καμπάνας ἀχτυπᾷ τῶν τοὺς νεκροὺς σηκών-νει

(ὁ ἀλέκτωρ) Κύπρ. (Πωμ.) || Ἄσμ.

